

U ŚW. BARTŁOMIEJA W MIERZESZYNIE

Numer 35 (178)

Mierzeszyn, listopaad 2015 r.

ISSN 2082-0089 Rok 6

ŚWIĘCENIA BISKUPIE KS. PRAŁATA DR. ZBIGNIEWA ZIELIŃSKIEGO

Bazylika archikatedralna w Gdańsku Oliwie, 24 października 2015 roku

Ks. Arcybiskup Sławoj Leszek Głódź Metropolita Gdański, główny szafarz święceń przez gest nałożenia rąk włączył Ks. Prałata dr. Zbigniewa Zielińskiego w najwyższe kapłaństwo samego Chrystusa i udzielił mu daru Ducha Świętego do pełnienia urzędu biskupiego posługiwania.

SŁOWO ARCYBISKUPA METROPOLITY GDAŃSKIEGO SŁAWOJA LESZKA GŁÓDZIA

*Drodzy Bracia Kapłani,
Czcigodne Siostry Zakonne,
Umiłowani Bracia i Siostry!*

Wszyscy z wielką radością przyjęliśmy wiadomość o tym, że papież Franciszek mianował nowego biskupa pomocniczego Archidiecezji Gdańskiej w osobie księdza prałata dr. Zbigniewa Zielińskiego. U progu rozpoczynającego się niedługo w Kościele Jubileuszu 1050-lecia Chrztu Polski i Roku Miłosierdzia oraz w bliskości Światowych Dni Młodzieży, nominacja nowego młodego pasterza Kościoła staje się wydarzeniem symbolicznym i opatrnościowym.

Moja radość jest tym większa, że biskup nominalnie dał się poznać jako prawdziwy duszpasterz! Od samego początku posługi kapłańskiej poświęcał się ofiarnie na rzecz wspólnot parafialnych i wiernych pośród których pracował. W swojej pracy duszpasterskiej w poszczególnych parafiach Gdańska i Sopotu cieszył się ogromnym

autorytetem i zaufaniem wiernych. Znany był ze swojej otwartości, wysokiej kultury bycia, uprzejmości, życzliwości i ogromnego otwarcia na drugiego człowieka.

Decyzja papieża Franciszka o powierzeniu posługi biskupiej księdzu nominatowi Zbigniewowi Zielińskiemu pokazuje wyraźnie, jak wielką troską Kościoła jest ewangelizacja i duszpasterstwo. Ksiądz biskup nominat jako wieloletni proboszcz aż trzech parafii doskonale zna pracę duszpasterską od podstaw i ufam, że doświadczenie z niej wyniesione będzie wspańiale owocowało na drodze posługi biskupiej, którą dzisiaj rozpoczyna. Tym samym bardzo serdecznie dziękuję księdzu biskupowi nominatowi za wszelkie, jakże owocne starania, o godne zachowanie zabytków naszej archidiecezji.

Dzisiejsza konsekracja biskupa to wielkie dowartościowanie Kościoła Gdańskiego, którego potrzeby zostały dostrzeżone przez papieża Franciszka, który nominował nam drugiego biskupa pomocniczego. To wielkie święto dla całej naszej archidiecezji, która w osobie księdza biskupa Zbigniewa zyska wspańiałego i troskliwego duszpasterza, dobrego organizatora i oratora oraz uśmiechniętego człowieka. Jest to także święto naszego Gdańskiego Seminarium Duchownego - wszak biskup nominat ukończył studia teologiczne w naszej macierzystej uczelni. Bogu, niech będą dzięki, że nie pozostawia swojego Kościoła bez opieki, tylko przydziela mu we właściwym czasie odpowiednich pasterzy.

Pamiętajmy wszyscy w modlitwie o księdzu biskupie Zbigniewie, aby Pan wspierał go swoją łaską w tych niełatwych dla Kościoła czasach. Niech dar naszej modlitwy towarzyszy mu nie tylko podczas dzisiejszej uroczystości, ale i na jak najdłuższe lata wypełniania powierzonych mu zadań. Radując się z konsekracji nowego biskupa polecam modlitwie diecezjan także intencję powołań do służby Bożej.

Księdzu biskupowi nominatowi z serca błogosławie na czas wykonywania pięknej, ale i trudnej posługi biskupiej, życząc pełnej obfitości łask Bożych i darów Ducha Świętego.

Łączę serdeczne pozdrowienia w Panu.

+ Sławoj Leszek Głódź
Arcybiskup
Metropolita Gdański

Gdańsk Oliwa
24 października 2015 r.

FRANCISCUS EPISCOPUS Servus Servorum Dei

dilecto filio **Zbigniewo Zieliński**, e cleco archidiececesis Gedanensis ibique hactenus curationi parocchiae Concathedralis, constituto Auxiliari eiusdem ecclesialis communis simulque electo Episcopo titularis sedis Medelitanae, salutem et Apostolicam Benedictionem. Insignem Ecclesiam metropolitanam Gedanensem moderans Venerabilis Frater Sławoj Leszek Głódź, multa considerans pastoralia negotia et proposita, alium Auxiliarem petivit Episcopum, in munere videlicet docendi, sanctificandi et regendi excecundo adiutorem. Nos igitur, hac in beati Petri Cathedra positi, eiusdem Praesulis postulationem precibus audiendam esse putamus. Quoniamque tu, dilecte Fili, multa pecunia opera in quibusdam parocciis, in Curia atque in Seminatio diligenter explevisi, debitas mentis et cordis dores demonstrans, idoneus omnino videaris illi regendo officio. De consilio igitur Congregationis pro Episcopis, summa Nostra Apostolica potestate, constituimus te Auxiliarem archidiececesis Gedanensis simulque Episcopum titularis sedis **Medelitanae** nominamus, cunctis cum iuribus et obligationibus episcopali dignitati ac tali muneri ad iuris normas adnexis. Remittimus ut ordinationem a quovis catholico Episcopo extra urbem Romanam accipias, liturgicis servatis legibus atque praemissis, secundum sacros canones, catholicae fidei professione iureque iurando fidelitatis erga Nos et Nostros Successores. Interca te, dilecte Fili, adhortamur, ut totam episcopalem tuam navitatem Christo committas eiusque Evangelium fidelibus memocatae ecclesialis communis, in consociata cum eius sacerdotum Antistite opera, studiose nunties. Datum Romae, apud S. Petrum, die septimo et vicesimo mensis Septembris, anno Domini bis millesimo decimo quinto, Pontificatus Nostri recto.

Franciscus
Franciscus M. Felice Prot. Apost.

BULLA KS. BISKUPA NOMINATA ZBIGNIEWA ZIELIŃSKIEGO (TŁUMACZENIE)

Franciszek, Biskup, Sługa Sług Bożych śle pozdrowienie i Apostolskie Błogosławieństwo umiłowanemu Synowi, Zbigniewowi Zielińskiemu, pochodzącemu z duchowieństwa Archidiecezji Gdańskiej, dotychczasowemu proboszczowi parafii Konkatedralnej, który został ustanowiony biskupem pomocniczym tegoż Kościoła i wyznaczony biskupem tytularnym Medeli.

Czcigodny Nasz Brat Sławoj Leszek Głódź, kierujący, wyróżniającym się Gdańskim Kościołem metropolitalnym, z myślą o rozlicznych obowiązkach i przedsięwzięciach duszpasterskich, poprosił o drugiego biskupa pomocniczego, jako pomocnika w wykonywaniu zadania nauczania, uświęcania oraz zarządzania.

Przeto My, powołani na ten Urząd św. Piotra, uważamy, że należy wysłuchać prośby tegoż Biskupa. A ponieważ Ty, umiłowany Synu, starannie wypełniałeś pożyteczne zadania, powierzone Ci w różnych parafiach, w Kurii jak i w Seminarium, wykazując zdolności umysłu i zalety serca, pod każdym względem wydajesz się godzien sprawowania tego urzędu.

Po zasięgnięciu zatem opinii Kongregacji do spraw Biskupów, pełnią Naszej władzy Apostolskiej ustanawiamy Ciebie Biskupem Pomocniczym Archidiecezji Gdańskiej oraz mianujemy Cię Biskupem tytularnym MEDELI, ze wszystkimi prawami i obowiązkami związanymi z biskupią godnością i powinnością tego rodzaju, stosownie do przepisu prawa.

Pozwalamy, abyś przyjął święcenia od dowolnego Biskupa katolickiego poza Rzymem, z zachowaniem przepisów liturgicznych, zgodnie z przepisami prawa kanonicznego, oraz z wyznaniem wiary katolickiej i złożeniem przysięgi wierności wobec Nas i Naszych Następców.

Umiłowany Synu, zachęcamy Cię równocześnie, abyś całą swoją gorliwość biskupią powierzył Chrystusowi i abyś gorliwie głosił Ewangelię wiernym wspomnianego już Kościoła Gdańskiego, w dziele złączonym z trudem jego Biskupa.

Dano w Rzymie, u św. Piotra, dnia dwudziestego szóstego września, roku Pańskiego dwa tysiące piętnastego, w trzecim roku Naszego Pontyfikatu.

PAPIEŻ FRANCISZEK

*Homilia Ks. Arcybiskupa Celestino Migliore
Nuncjusza Apostolskiego w Polsce podczas święceń
biskupich Ks. Biskupa Zbigniewa Zielińskiego*

ABYŚ BYŁ ZAWSZE BLISKO BOGA I LUDU, Z KTÓREGO POCHODZISZ

Dziękuję arcybiskupowi Sławojowi Leszkowi Głódziowi, że zechciał mnie poprosić o homilię podczas sakry tutejszego drugiego biskupa pomocniczego. Dzielę z nim i dzielam z całą wspólnotą diecezjalną radość i nadzieję, związane z tą nową konsekracją biskupią.

Na czele z arcybiskupem gdańskim, witam serdecznie wszystkich biskupów, biskupa nominata, kapłanów i wspólnotę archidiecezji gdańskiej, bardzo licznie tu reprezentowaną.

Gdy ewangeliczny Natanael, który później został apostołem i znany jest pod imieniem Bartłomiej, po raz pierwszy spotkał się z Mistrzem z Nazaretu, był tak bezpośredni, że Jezus wykrzyknął: Patrz, oto prawdziwy Izraelita! Podobnie, gdy spotkałem się z księdzem Zbigniewem, aby zakomunikować mu wolę papieża Franciszka, od razu wiedziałem,

że stoi przede mną prawdziwy gdańszczanin, który kieruje się mottem tego miasta: *Nec temere, nec timide!*

Także jemu opowiedziałem wtedy historię, którą często dzielę się z kapłanami mającymi dać odpowiedź na wezwanie Ojca Świętego. Dotyczy ona już dość dawnych czasów, gdy pracowałem jako sekretarz Nuncjatury w Waszyngtonie. Bywało, że pod nieobecność nuncjusza, to ja miałem za zadanie spytać się kandydata, czy przyjmuje wybór. Zadzwońłem do pewnego kapłana, świadom, że w dwóch poprzednich wypadkach rozmowy nie skończyły się dobrze: kandydaci z pewnych racji nie przyjęli wyboru. Tym razem kandydat odebrał telefon, ale gdy powiedziałem, o co chodzi, nastąpiła długa cisza, tak że musiałem dopytywać, czy nie przerwało połączenia.

– Tak, jestem – w końcu wydobył z siebie głos.
– Ale to, co usłyszałem, zaparło mi dech w piersi.

Wyczułem, że być może i ten kandydat się waha. Więc na wszelki wypadek zaraz dodałem:

– Niech ksiądz słucha. To już mój trzeci telefon w tej sprawie. Dwaj poprzedni rozmówcy powiedzieli nie. Jeśli ksiądz także odmówi, to moi przełożeni w Rzymie pomyślą, że do niczego się nie nadaję.

Kapłan poprosił o czas do namysłu. Oddzwonił następnego dnia, informując, że przyjmuje wybór. Myślałem, że to koniec tej sprawy. Ale nie. W dniu święceń biskupich, kapłan ten swoją przemowę rozpoczął od słów: Przyjąłem wybór na biskupa, żeby nie rujnować przyszłości młodego sekretarza nuncjatury w Waszyngtonie.

To jednak stara historia. Ksiądz Zbigniew na wieść o nominacji zareagował zgodnie z genius loci gdańskiej ziemi: *Nec temere, nec timide!* Ani zuchwale, ani bojaźliwie; bez strachu, ale z rozważą; bez zuchwałości, ale i bez lęku, pokładając ufność w obietnicy danej Jeremiaszowi: „Nie lękaj się ich, bo jestem z tobą, by cię chronić (...). Oto kładę moje słowa w twoje usta”.

Dlatego możemy się dziś tu spotkać, aby wspierać go modlitwą i bliskością braci w kapłaństwie, przyjaciół, parafian i rodziny. Szczególną pamięć kierujemy do jego rodziców, którzy towarzyszą nam już z innego świata, oraz do jego sióstr i najbliższej rodziny. To oni wspierali go na jego kapłańskiej drodze.

Drogi bracie w kapłaństwie. Zostałeś wezwany do posługi biskupiej przez papieża Franciszka. Zatem wydaje mi się stosowne, abyśmy wspólnie postarali się zrozumieć, w świetle słowa Bożego, czego oczekuje papież Franciszek od ciebie, jako biskupa.

Przestroga Pawła skierowana do Tymoteusza streszcza się w trzech zadaniach: świadectwo, czujność, troska ut unum sint (aby byli jedno); słowa, które ty sam wybrałeś sobie na ten okres życia.

Papież Franciszek, jeszcze jako arcybiskup

Buenos Aires, w roku 2001, uczestniczył w Synodzie Biskupów, poświęconym specyfice posługi biskupiej. Już wtedy przekazał kilka ważkich myśli, które później rozwinął w swoim papieskim nauczaniu.

„Biskup to ten, który strzeże – powiedział. – Ten, który podtrzymuje nadzieję, czuwając nad swoim ludem (1 P 5, 2). W swojej duchowej misji, z jednej strony, czuwa nad zachowaniem jedności; to jest biskup, dbający o wszystko, co służy jednaniu ludu. Z drugiej strony, kładzie nacisk na ostrzeganie przed niebezpieczeństwami. Obie te cechy należą do istoty biskupiej misji i swoją moc czerpią z pierwotnej postawy czuwania”.

„Czuwanie odnosi się bardziej do troski o doktrynę i obyczaje, podczas gdy „strzeżenie” odnosi się raczej do troski, aby w naszych sercach nie zabrakło soli i światła”.

„Postawa czujności – kontynuował Kardynał Bergoglio – oznacza konieczność wypatrywania bezpośrednio zagrażających niebezpieczeństw, podczas gdy strzeżenie bardziej wymaga cierpliwego wsparcia procesu, w którym Pan swojemu ludowi przynosi zbawienie. Żeby czuwać, wystarczy być baczny, przenikliwy i szybkim. Trzymanie straży wymaga łagodności, cierpliwości i dobroci. Nadzór i czujność wymagają pewnej kontroli. Strzeżenie zaś wskazuje na nadzieję miłosiernego Ojca, który czuwa nad wzrostem serc swoich dzieci. Strzeżenie jest wyrazem i konsolidacją paręży biskupa, który ukazuje nadzieję opartą na krzyżu Chrystusa”.

W jednym z wywiadów w trójmiejskiej prasie, ksiądz Zbigniew wyjawiał odczucia z okresu formowania swojego biskupiego motta. Czymś, co wzbudza jego negatywne uczucia jest fakt, że przywykliśmy do zarządzania konfliktami, a za mało staramy się je niwelować. Dlatego też bliska mu jest chęć łączenia, budowania, bycia blisko ludzi. To dobrze. A do budowania przysposabiał się już od szkoły średniej. W Conradinum uczył się budować okręty; teraz niech buduje jedność.

W takim sensie, podkreślanie misji duszpasterskiej biskupa, nie powoduje, że jego misja nauczania schodzi na drugi plan.

Trzeba popatrzeć na Papieża Franciszka, nie dlatego, że wszyscy biskupi mają być jego kopią. Przeciwnie, przemawiając niedawno do biskupów włoskich, zachęcał ich do rozeznawania różnorodności charyzmatów: „Nie ma standardu pasterza dla wszystkich Kościołów – powiedział. – Chrystus zna szczególne wartości pasterza, potrzebnego dla danego Kościoła; takiego, który będzie mógł sprostać konkretnym potrzebom i pomóc w ich optymalnej realizacji. Naszym zadaniem jest więc wejść w Chrystusową perspektywę, pamiętając o niepowtarzalności Kościołów lokalnych”.

Dlatego też papież Franciszek rekomenduje

zawsze dwa typy transcendencji. W stosunku do Boga i jego świętych w modlitwie, ale także we wzajemnej relacji członków ludu Bożego. Jak powiedział do biskupów meksykańskich: „Nie zapominajcie o modlitwie. To są biskupie negocjacje z Bogiem w imieniu swego ludu. A drugą transcendencją jest pozostawanie w bliskości do swego ludu”.

Klasycznym stało się już powiedzenie papieża, że pasterz musi znać zapach owiec. Oznacza ono właśnie ów „zapach chrystologiczny”, który nabywa się przez pozostawanie w bardzo dużej bliskości z wiernymi, kapłanami i ze społecznością, w której się żyje, oraz przez modlitwę apostołską, obejmującą własny lud.

W konsultacjach, które nuncjatura przeprowadza przed nominacją biskupią, często zdarza mi się czytać pragnienie: chcemy, potrzebujemy pasterza według serca Jezusowego. Domyślam się, że jest to wyrażenie idiomatyczne, dobrze zakorzenione w Polsce; wielu konsultowanych go używa. I bardzo dobrze, bo ono dogłębnie wyraża myśl papieża Franciszka.

Drogi bracie, dziś życzymy Ci i modlimy się, abyś był pasterzem „na wzór serca Jezusowego”, zawsze blisko Boga i ludu, z którego pochodzisz.

Ks. Arcybiskup CELESTINO MIGLIORE

Nuncjusz Apostolski w Polsce

Gdańsk Oliwa, 24 października 2015 roku

CEREMONIA ŚWIĘCEŃ BISKUPICH KS. PRAŁATA DR. ZBIGNIEWA ZIELIŃSKIEGO

Gdańsk Oliwa, 24 października 2015 roku

Najważniejszym i najistotniejszym momentem całej celebracji - chwili święceń był gest nałożenia rąk na głowę Elekta przez Ks. Arcybiskupa Sławoja Leszka Głódzia Metropolitę Gdańskiego. To wydarzenie przedstawiliśmy na pierwszej stronie naszej gazety. Po Księdzu Arcybiskupie Metropolicie wszyscy obecni biskupi włożyli ręce na głowę wybranego. W ten sposób dali wyraz swej woli przekazania Ducha temu, który stał się wraz z nimi współpracownikiem Winnicy Pańskiej. Nałożenie rąk - to gest wykonywany już przez apostołów i oznacza przekazanie świętej władzy kapłańskiej oraz szczególne poświęcenie osoby Bogu. Poniżej na fotografiach zamieszczono gest nałożenia rąk tylko przez czterech biskupów.

Nałożenie rąk przez Ks. Arcybiskupa Celestino Migliore Nuncjusza Apostolskiego w Polsce;

- przez Ks. Arcybiskupa Seniora Tadeusza Gocłowskiego;

- przez Ks. Biskupa Ryszarda Kasynę Biskupa Diecezjalnego Pelplińskiego;

- przez Ks. Biskupa Wiesława Szlachetkę Biskupa Pomocniczego Archidiecezji Gdańskiej.

Modlitwa święceń. Po geście nałożenia rąk nastąpiła uroczysta modlitwa święceń. Wzywa ona wszechmogącego Ojca - źródło wszelkich łask, aby wylał na wybranego moc Ducha Świętego, który włada i kieruje. Bóg dał Go swojemu umiłowanemu Synowi, Jezusowi Chrystusowi, On zaś przekazał Go świętym Apostołom, aby w różnych miejscach ustanowili Kościół na cześć i chwałę Bożego imienia. W czasie całej modlitwy święceń nad głową Elekta była trzymana przez dwóch diakonów księga Ewangelii; gest ten oznacza, że wierne głoszenie słowa Bożego stanowi jedno z głównych zadań biskupa.

Boże i Ojcze naszego Pana, Jezusa Chrystusa, Ojcze miłosierdzia i Boże wszelkiej pociechy, Ty mieszkasz na wysokościach i łaskawym wejrzeniem ogarniasz ziemię. Ty znasz wszystkie rzeczy, zanim powstaną. Ty ustanowiłeś prawa w swoim Kościele przez słowo Twojej łaski.

Ty od początku wybrałeś ród sprawiedliwych pochodzący od Abrahama. Ty ustanowiłeś zwierzchników i kapłanów i nie zostawiłeś swojej świątyni bez posługi. Ty od początku świata chciałeś być wielbiony przez tych, których wybrałeś. Teraz, Boże, wylej na tego wybranego pochodzącą od Ciebie moc, Ducha Świętego, który włada i kieruje, którego dałeś Twojemu umiłowanemu Synowi, Jezusowi Chrystusowi, On zaś dał Go świętym Apostołom, aby w różnych miejscach ustanowili Kościół, jako Twoją świątynię, na nieustanną cześć i chwałę Twojego imienia.

Ojcze, który znasz serca, spraw, aby ten Twój sługa, którego wybrałeś na biskupa, kierował Twoim świętym ludem i nienagannie sprawował najwyższe kapłaństwo, służąc Tobie dniem i nocą.

Niech nieustannie wyjednuje Twoją łaskawość i składa dary Twojego Kościoła. Niech mocą Ducha posiada płynącą z najwyższego kapłaństwa władzę odpuszczania grzechów zgodnie z Twoim poleceniem. Niech rozdziela obowiązki według Twojej woli i niech rozwiązuje wszelkie więzy tą władzą, którą dałeś Apostołom.

Niech dzięki łagodności i czystości serca podoba się Tobie i składa miłe ofiary przez Twojego Syna, Jezusa Chrystusa, przez którego Tobie chwała i potęga, i cześć, z Duchem Świętym, w świętym Kościele, teraz i na wieki wieków.

Namaszczenie głowy. Ksiądz Arcybiskup Metropolita Gdański następnie namaścił olejem Krzyżma świętego głowę nowo wyświęconego biskupa. Tak jak niegdyś Bóg znalazł Dawida, swojego sługę i namaścił go świętym olejem, tak również i dzisiaj, wybiera i namaszcza swojego sługę do pełnienia posługi biskupiej. Pragnie już odtąd być przy nim i go umacniać. Od tego momentu z nim Jego wierność i łaska, a w Jego imieniu jego moc wywyższona.

Niech Bóg, który uczynił cię uczestnikiem najwyższego kapłaństwa Chrystusa, przeniknie cię olejem mistycznego namaszczenia i przez hojne błogosławieństwo duchowe zapewni owocność twojej posłudze.

* * *

Wręczenie księgi Ewangelii. Następnie Ksiądz Arcybiskup Metropolita Gdański wręczył nowemu Biskupowi księgę Ewangelii i zwrócił się do niego tak, jak niegdyś św. Paweł Apostoł zwrócił się do Tymoteusza (por. 2 Tm 4,2).

Przyjmij Ewangelię i głos słowo Boże z całą cierpliwością i umiejętnością.

Nalożenie pierścienia. Nowo wyświęcony biskup otrzymał pierścień - znak wierności. Biskup ma być apostołem miłości i promotorem czystości, aby budować wśród wiernych relacje wzajemnego szacunku i poważania.

Przyjmij pierścień, znak wierności, i zachowaj nienaruszoną wiarę. Strzeż od skażenia Bożą Oblubienicę, to jest Kościół święty.

* * *

Nalożenie mitry. Mitra, którą otrzymał nowy biskup, jest liturgicznym nakryciem głowy każdego biskupa. Ma przypominać o obowiązku świętości, aby upodabniać się do Chrystusa i ukazywać Go innym. Jej symbolika ukazuje, że biskup jest „poświęcony dla Pana” (Wj 28,36).

Przyjmij mitrę i niech jaśnieje w tobie blask świętości, a gdy ukaże się Najwyższy Pasterz, niech ci da w nagrodę niewiednący wieniec chwały.

Przekazanie pastorału. Biskup jest pasterzem, przewodnikiem prowadzącym trzodę do zbawienia. Ważnym więc znakiem tego pasterskiego urzędu biskupa staje się przekazanie pastorału.

Przyjmij pastorał, znak urzędu pasterskiego posługiwania, i czuwaj nad całą owczarnią, nad którą Duch Święty ustanowił cię biskupem, abyś kierował Kościołem Bożym.

Zajęcie pierwszego miejsca wśród biskupów koncelebrujących. Ksiądz Arcybiskup Metropolita Gdański następnie zaprosił nowo wyświęconego Biskupa, aby zasiadł na przygotowanym miejscu, zajmując pierwsze miejsce wśród biskupów koncelebrujących. Obrzęd ten miał za zadanie zaprezentowanie nowego Biskupa całej wspólnotie Ludu Bożego, w której będzie posługiwał.

* * *

Pocałunek pokoju. Ksiądz Arcybiskup Metropolita Gdański przekazał pocałunek pokoju nowo wyświęconemu Biskupowi. Jest to znak, że łączy ich wspólna więź duchowa kapłaństwa Chrystusowego. Po Księdzu Arcybiskupie Metropolicie tak samo uczynili wszyscy obecni biskupi, na znak włączenia nowo wyświęconego do stanu episkopatu i przyjęcia go przez tę społeczność.

PODZIĘKOWANIE KOŃCOWE WYGŁOSZONE PRZEZ KSIĘDZA BISKUPA ZBIGNIEWA ZIELIŃSKIEGO PO UROCZYSTOŚCI KONSEKRACJI

Bazylika Archikatedralna w Gdańsku Oliwie
24 października A.D. 2015

1. **Ut unum sint** – nawiązując do tego polecenia Chrystusa zawartego w moim biskupim zawołaniu, pragnę wyruszyć na drogę jeszcze pełniejszej służby Bogu i Kościołowi. Przyszło nam żyć w czasach, w których mimo złych doświadczeń z przeszłości, dialektyka, zwłaszcza w postaci różnorodnej walki, daje o sobie znać ze zdwojoną mocą. Dorabia się do niej dobrze brzmiące hasła: pluralizmu, autonomii, bardziej hołduje się zarządzaniu konfliktami, aniżeli ich eliminowaniu. Odwołując się do tego wskazania Chrystusa Pana „aby byli jedno” rozwiniętych przez św. Jana Pawła II na Gdańskim Wybrzeżu w słowach „jedni drugich brzemiona noście, nie jedni przeciw drugim, ale jedni z drugimi” chciałbym tym samym wyrazić pragnienie włączenia się w budowanie oblicza tej ziemi!

2. W duchu synowskiego oddania dziękuję Ojcu Świętemu Franciszkowi za zaufanie, nominację i posłanie do posługi biskupa pomocniczego Archidiecezji Gdańskiej. Obiecuję, jak przyrzekałem w dniu nominacji: wierność, posłuszeństwo

oraz wypełnianie z największą starannością powierzonych mi obowiązków dla dobra Kościoła.

3. Ze słowami szczególnej wdzięczności zwracam się do moich konsekраторów. Księdzu Arcybiskupowi Sławojowi Leszkowi Głódziowi Metropolicie Gdańskiemu dziękuję za przewodniczenie uroczystości święceń, a także za dotychczasową współpracę. Dziękuję za troskę o dobre przygotowanie i przeżycie dzisiejszej podniosłej dla Kościoła i dla mnie uroczystości. Dziękuję za braterską, bardzo osobistą rozmowę, wprowadzającą mnie w dzisiejszą uroczystość i czekające mnie obowiązki. Szczerze jestem wdzięczny za ojcowski apel skierowany do Archidiecezji, w którym prosi Ksiądz Arcybiskup o modlitwę Kościoła Gdańskiego w intencji nowego biskupa pomocniczego. Liczne zapewnienia o niej były dowodem tego, jakim echem odbiła się prośba Księdza Arcybiskupa. Zapewniam też, że pragnę ze wszystkich sił służyć Kościołowi.

4. Jestem wdzięczny Księdzu Arcybiskupowi Celestino Migliore Nuncjuszowi Apostolskiemu w Polsce, którego obecność przypomina o papieskiej nominacji. Pamiętam, niedawno wypowiedziane w tym miejscu przez Biskupa Wiesława słowa o niezwykłej roli, jaką odegrał Ksiądz Arcybiskup podczas przekazania woli Ojca Świętego w nuncjaturze apostolskiej. Miałem okazję osobiście przekonać się, co te słowa znaczyły. Dziękuję za rodzając pokój przekazanie papieskiej nominacji, za okazaną wtedy życzliwość, a dziś za współudział w konsekracji biskupiej i wygłoszoną homilię – będzie trwała w mojej pamięci. Traktuję ją – jak i wypowiedziane w Nuncjaturze życzyliwie słowa – jako wskazania na drogę biskupstwa. Dzięki nim łatwiej i bez lęku można przyjąć wolę Opatrzności.

5. Dziękuję Księdzu Arcybiskupowi Seniorowi Tadeuszowi Gocłowskiemu pierwszemu Metropolicie Gdańskiemu, który 24 lata temu udzielił mi święceń kapłańskich, a dziś współkonsekwował na biskupa. Dziękuję za wszystko, czego mogłem u boku Księdza Arcybiskupa się nauczyć.

Trzeba podkreślić, że w osobach Księża Arcybiskupów współkonsekwatorów, w tych święceniach łączą się dwie epoki z historii naszej ukochanej Archidiecezji.

6. Dziękuję przybyłym Biskupom. Biskupom Diecezjalnym: Księdzu Biskupowi Cyrylowi Klimowiczowi – Ordynariuszowi Diecezji Irkuckiej, Księdzu Biskupowi Ryszardowi Kasynie – Biskupowi Diecezjalnemu Pelplińskiemu, Księdzu Biskupowi Wiesławowi Meringowi – Biskupowi Diecezjalnemu Włocławskiemu, Księdzu Biskupowi Janowi Tyrawie – Biskupowi Diecezjalnemu Bydgoskiemu. Dziękuję obecnym tu Biskupom Pomocniczym: Księdzu Biskupowi Józefowi Wysockiemu – Biskupowi Pomocniczemu Diecezji Elbląskiej, Księdzu Biskupowi Józefowi Szamockiemu – Biskupowi

Pomocniczemu Diecezji Toruńskiej, Księdzu Biskupowi Wiesławowi Śmigłowi – Biskupowi Pomocniczemu Diecezji Pelplińskiej, Księdzu Biskupowi Łukaszowi Buzunowi – Biskupowi Pomocniczemu Diecezji Kaliskiej, Księdzu Biskupowi Henrykowi Wejmanowi – Biskupowi Pomocniczemu Archidiecezji Szczecińsko Kamieńskiej. Księdzu Biskupowi Wiesławowi Szlachetce, z którym odąd razem będziemy Biskupami Pomocniczymi Archidiecezji Gdańskiej. Z ogromnym szacunkiem, zważywszy na wiek i doświadczenie, dziękuję za obecność Księdzu Biskupowi Seniorowi Piotrowi Krupie z Pelplina. Dziękuję Księdzu Mitratowi Józefowi Ulickiemu z Kościoła Greckokatolickiego. Czciągodni Księża Biskupi, dziękując za braterską modlitwę proszę o życzliwe przyjęcie.

Do tych podziękowań pragnę dołączyć szczere podziękowanie skierowane do wszystkich gości przybyłych na dzisiejszą uroczystość, powitanych na początku przez Gospodarza Metropolitę Gdańskiego:

7. Dziękuję przedstawicielom innych religii, bratnich kościołów i wyznań.

8. Dziękuję korpusowi dyplomatycznemu.

9. Na ręce Marszałka Senatu RP Bogdana Borusewicza składam podziękowanie parlamentarzystom, senatorom, ministrom, przedstawicielom samorządów, władzom miast naszej archidiecezji – zwłaszcza tych, z którymi dane mi było współpracować podczas sprawowanych dotąd funkcji. Doświadczenie dobrej współpracy jest dla mnie źródłem nadziei na dalszą, dobrą służbę na rzecz naszej małej ojczyzny.

10. Na ręce obecnych tu rektorów uczelni składam podziękowanie środowiskom naukowym i artystycznym, zwłaszcza tym, którzy na Wybrzeżu tak mocno angażują się w bardzo harmonijną wspólną realizację wielu projektów, by wspomnieć troskę o zabytki, o sztukę, czy piękno muzyki.

11. Dziękuję służbom mundurowym, zwłaszcza środowisku leśników pomorskich, myśliwych oraz Kościelnej Służbie Mężczyzn „*Semper Fidelis*”, których byłem duszpasterzem diecezjalnym, za niezapomniane doświadczenia, a dziś za wspólną modlitwę. Dziękuję pocztom sztandarowym i reprezentowanym przez nie środowiskom.

Dziękuję wszystkim duszpasterstwom i ruchom życia apostołskiego. W tych środowiskach, jako młody człowiek, dorastałem do kapłaństwa, i tu – w różnych grupach się realizowałem, także jako dyrektor Wydziału Duszpasterskiego KMG. To dla mnie niezwykle bogate doświadczenie.

12. Teraz z najgłębszą wdzięcznością pragnę zwrócić się w stronę tych, wśród których przyszedłem na świat, dorastałem i uczyłem się żyć kochać i wierzyć. Przede wszystkim dziś wspominam moich kochanych rodziców, całą moją rodzinę. Dziękuję tu obecnym, którzy swoją miłością i wiarą są mi ogromnym wsparciem.

Modlitwą ogarniam zmarłych rodziców Teresę i Ruperta, starszą siostrę Małgorzatę – teraz widzę jak szczególnym przygotowaniem do dzisiejszego dnia była jej choroba i śmierć.

Dziękuję niezwyklej wspólnocie, rodzinie mieszkańców mojej rodzinnej ul. Reymonta.

Kim bylibyśmy bez naszych drogich wychowawców? Dziękuję moim mądrym nauczycielom: ze Szkoły Podstawowej nr 38 we Wrzeszczu [Irena Elert – dzięki TV Trwam], z bogatego w długą tradycję Gdańskiego Conradinum [nawiasem mówiąc jako proboszcz BM mogłem spłacić dług wobec jej założyciela Karola Fryderyka Conradiana, który spoczywa w gdańskiej bazylice, w przyszłym roku 215 lat od założenia]. Bez ich mądrości, wychowawczego trudu i pełnej miłości nauczycielskiej pasji trudno wyobrazić sobie życie każdego z nas. Mieliśmy szczęście dorastać u boku takich pedagogów.

W życiu każdego księdza szczególną rolę odgrywa seminarium. Za ten dobry czas na ręce przybyłego z Włoch Ks. Prof. Kazimierza Stelmacha i O. Karola Hołubickiego składam podziękowanie jego profesorom. Dziękuję także drugiej mojej uczelni tj. UKSW, obecnemu tu mojemu promotorowi Ks. Prof. Henrykowi Skorowskiemu za tę kolejną pasjonującą przygodę jaką były studia doktoranckie.

13. Kapłanom, których spotkałem na mej drodze. Kapłanom parafii rodzinnej, parafii praktyk kleryckich, kolegom kursowym – zwłaszcza za ich niezwykle solidarność w tym czasie, kapłanom placówek, w których przyszło mi posługiwać tj. parafii MB Bolesnej, Archikatedry, Św. Michała w Sopocie i Bazyliki Mariackiej, GSD, KMG. Dobroć moich proboszczów i braterstwo kapłanów, których spotkałem na mej drodze reprezentują kapłani, którzy mnie poprowadzili do ołtarza: mój pierwszy proboszcz Ks. Prał. Włodzimierz Zduński i proboszcz ostatniej placówki duszpasterskiej Ks. Inf. Stanisław Bogdanowicz. Jeżeli wpisałem w swoje posługiwanie „*ut unum sint*”, to czyniłem to z przekonaniem, że jedność zaczyna się od budowania wspólnoty kapłańskiej.

14. Dziękuję licznemu gronu księży i sióstr wywodzących się z mojej rodzinnej parafii MB Nieustającej Pomocy, także tym pracującym na misjach, zawsze dzięki trosce naszych proboszczów byliśmy blisko siebie.

15. Osobom konsekrowanym: siostram zakonnym i zakonnikom, także tym, wśród których przeżywałem rekolekcje przygotowujące do konsekracji, za świadectwo życia i modlitewne wsparcie. Współpraca z Wami w realizacji wielu wydarzeń zaowocowała w tej chwili szczególnym wsparciem, za które jestem ogromnie wdzięczny.

16. Dziękuję rzeszy przyjaciół, z którymi łączą mnie niezapomniane chwile, nadal zostajemy przyjaciółmi, życie pokaże jak dane nam będzie te przyjaźnie podtrzymywać. Jedno jest pewne, także

bez nich nie byłoby mnie tutaj. Nauczyliście mnie widzieć wartość przyjaźni budowanej na wierze i bratniej miłości. Proszę bym mógł nadal na was liczyć.

17. Nie mogę nie podziękować moim ukochanym parafianom [tak ma prawo mówić każdy proboszcz o swoich owieczkach, którym posługiwał]. Wśród Was i od Was uczyłem się co znaczy być księdzem – pasterzem dla swoich owiec. Teraz poddaję się Duchowi Świętemu w nadziei, że pomoże mi to doświadczenie pogłębić i spożytkować dla dobra naszej ukochanej Archidiecezji Gdańskiej, bogatej dziedzictwem męczeńskiej śmierci św. Wojciecha, wiarą pokoleń Pomorzan, Kaszubów i tych, którzy po II wojnie przybyli tu z różnych stron Polski, stanowiąc dziś zwartą wspólnotę, archidiecezji bogatej Solidarnością, za sprawą której – jak powiedział św. Jan Paweł II – tu wszystko się zaczęło!

18. Bardzo dziękuję wszystkim zaangażowanym w przygotowanie dzisiejszej uroczystości: od Księdza Arcybiskupa Sławoja Leszka począwszy, liturgistom Ks. Prał. E. Skalskiemu i Ks. Kan. K. Kletkiewiczowi wraz GSD, KMG, zwłaszcza dyrektorem ekonomicznym Ks. Prał. P. Tworowski i Ks. Kan. A. Leszczyńskiemu, GSD, proboszczowi Archikatedry Ks. Kan. W. Walukowi i jego współpracownikom, na ręce Ks. Inf. S. Zięby i Ks. Prał. J. Jasiewicza składam podziękowanie za oprawę uroczystości: lektorom, śpiewakom, Capelli Gedanensis i organistom.

19. Dziękuję oddz. Gdańskiemu Poczty Polskiej i kapelanowi filatelistów Ks. Romanowi Zrojowi za inicjatywę okolicznościowych kartek, znaczków pocztowych i datowników.

20. Dzięki Radiu Maryja i TV Trwam poszerzyły się znacznie mury tej Archikatedry, pozdrawiając wszystkich radiosłuchaczy i widzów – zwłaszcza chorych i osoby w podeszłym wieku, dziękujemy za ten dar dla Kościoła, będący nie tylko środkiem przekazu, ale także życzliwą przystanią dla wierzących.

Dziękuję mediom, nie tylko za ostatnie życziwe dni, ale także za lata ciekawej współpracy zwłaszcza przy powstawaniu Radia PLUS czy komentowaniu Ewangelii w oddziale Gdańskim TVP, prasie wybrzeżowej, Radiu Gdańsk.

21. Dzisiaj Archikatedra Oliwska, tak bliska memu sercu, wypełniła się ludźmi, którzy przyszli by uwielbić Boga, a mnie otoczyć modlitwą, za tę modlitwę dziękuję i pokornie o nią proszę, bym nie ustał w drodze. Wierzę, że Pan da mi siłę, że Pan da moc i błogosławieństwo.

Pan Bóg dał nam w tym pięknym dniu także jeszcze dwa prezenty: godzinę więcej snu - o czym przypominam – i ciszę przedwyborczą, dzięki, której można się spokojnie modlić!

Ks. Biskup ZBIGNIEW ZIELIŃSKI

PRYMICJE BISKUPIE KS. BISKUPA ZBIGNIEWA ZIELIŃSKIEGO W KONKATEDRALNEJ BAZYLICE MARIACKIEJ W GDAŃSKU

Gdańsk, 25 października 2015 roku

KS. BISKUP ZBIGNIEW ZIELIŃSKI

**Biskup Pomocniczy
Archidiecezji Gdańskiej
*Biskup tytularny Medeli***

Herb: symbolika i wymowa

Herb Księdza Biskupa Zbigniewa Zielińskiego nawiązuje do specyfiki Archidiecezji Gdańskiej, łącząc walory nadmorskie z tradycją i historią.

Pośrodku herbu widnieje krzyż w kształcie kotwicy. Symbol ten ma przypominać, że krzyż Chrystusa jest źródłem niezawodnej nadziei. Kotwica jest symbolem stabilności, a więc mocnego trwania w wierze oraz symbolem bezpieczeństwa, zakotwiczenia w bezpiecznym porcie, co z kolei stanowi podłoże do budowania międzyludzkiej jedności.

Pod kotwicą zostały umieszczone dwa szczególne znaki. Wiosło odnosi się bezpośrednio do Świętego Wojciecha, Patrona i Chrzciela Gdańska, który do Prus podróżował łodzią po Wiśle, aby głosić Ewangelię Pomorzanom. To podczas tamtej misji jeden z pogan uderzył biskupa Wojciecha wiosłem w plecy. W tym sensie wiosło stało się narzędziem męki. Ból i cierpienie poniesione ze względu na prawdę oraz dla Ewangelii prowadzą do jeszcze większego poświęcenia i autentycznego świadectwa o Chrystusie. Wiosło w ręku biskupa Wojciecha stało się wreszcie laską biskupią, pastorałem – symbolem Kościoła zgromadzonego wokół niego. Zatem drugi symbol, pastorał, jest znakiem ojcowskiej troski o owczarnię. Biskup jest pasterzem, jest przewodnikiem prowadzącym swą trzodę do bezpiecznego portu zbawienia. Wiosło i pastorał

stają się więc symbolami wysiłku i duchowej pracy, ciągłego wypływania na głębie.

Powyżej zostały umieszczone trzy lilie. Lilia jest symbolem piękna i czystości. Nawiązuje do Najświętszej Maryi Panny, czczonej w naszej Archidiecezji jako Stella Maris – Gwiazda Morza, która jest przewodniczką w spokojnym żeglowaniu. Kształt lilii przypomina kompas wskazujący drogę. Trzy lilie są ponadto symbolem Trójcy Świętej, opieki Boga Trójjedynego nad nami.

Tłem herbu są dwa kolory: niebieski i czerwony. Kolor niebieski kieruje nasz wzrok ku niebu, ku wiecznej szczęśliwości. Jest symbolem cierpliwości i opanowania, gdy niebieskie fale morskie są spokojne oraz dynamizmu, gdy się wznoszą. Wskazuje na nadzieję i przypomina, że przyszłość jest w rękach Boga. Kolor czerwony symbolizuje natomiast miłość, oddanie i ofiarę. To z miłości do Boga i do Kościoła Święty Wojciech poniósł śmierć męczeńską. To z jego poświęcenia zrodziła się wiara tutejszego ludu, która od wieków umacnia się poprzez posługę Kościoła Gdańskiego; żywa wiara mieszkańców Pomorza i Kaszub, którzy tak szczerze i autentycznie wyznają wiarę w Boga, zachowując liczne święte tradycje naszego regionu. Kolor czerwony to także przypomnienie o asystencji Ducha Świętego wpisanej w posługę pasterską Kościoła.

Zawołanie: Ut unum sint – aby byli jedno (J 17, 21)

Jednym z najskuteczniejszych narzędzi w kształtowaniu wiary jest otwarcie na Boga i człowieka. Osobiste doświadczenie bliskości Boga i odkrycie w drugim człowieku daru prowadzą do budowania i pogłębiania jedności. Jedność uczniów Chrystusa, budowana na fundamencie miłości, to dla świata wymowne świadectwo wartości Ewangelii.

Są różne płaszczyzny budowania jedności: międzynarodowa, międzyreligijna czy międzywyznaniowa. Ważne jest budowanie jedności międzyludzkiej w oparciu o pełne miłości otwarcie się na drugiego człowieka. W czasach, w których wiele środowisk zajęło się zarządzaniem międzyludzkimi konfliktami, staranie o tę jedność staje się szczególnym wyzwaniem i potrzebą. Św. Paweł zawarł to zadanie w słowach: „Jeden drugiego brzemiona noście” (Ga 6,2), a święty Jan Paweł II, odwołując się do tego zwięzłego zdania Apostoła, dodał: „jest [ono] inspiracją dla międzyludzkiej i społecznej solidarności. Solidarność - to znaczy: jeden i drugi, a skoro brzemie, to brzemie niesione razem, we wspólnotcie. A więc nigdy: jeden przeciw drugiemu. Jedni-przeciw drugim. Inigdy „brzemie” dźwigane przez człowieka samotnie. Bez pomocy drugich.” (Gdańsk, 11 czerwca 1987 r.). Święty Jan Paweł II nazwał te wysiłki „solidarnością” i

podkreślił, że jest ona podstawowym elementem wolności. Do tej myśli nawiązał w czasie drugiej pielgrzymki na Wybrzeże w 1999 r. mówiąc, że: „nie ma solidarności bez miłości”.

Prośba Chrystusa, „aby wszyscy stanowili jedno” (J 17, 21), na wzór Jego jedności z Ojcem i Duchem Świętym, powinna przenikać wszystkie formy duszpasterstwa i życie każdej wspólnoty chrześcijańskiej – tym bardziej posługę biskupa, bowiem wierzyć w Chrystusa, znaczy pragnąć Kościoła; pragnąć Kościoła, znaczy pragnąć komunii łaski, która odpowiada zamysłowi Ojca powziętemu przed wszystkimi wiekami. Taki jest sens modlitwy Chrystusa: ut unum sint.

Stolica tytularna: Medeli

Zgodnie ze zwyczajem zainicjowanym przez papieża Klemensa V w XIV wieku biskupom pomocniczym, którzy pomagają biskupom diecezjalnym, wyznacza się także stolice związane z tytułami diecezji już nieistniejących. Powstanie tego zwyczaju wiąże się z podbojami obszarów chrześcijańskich na Bliskim Wschodzie, w Afryce i w Hiszpanii (VII-VIII wiek). Przydzielenie stolicy tytularnej podkreśla powszechność Kościoła i upamiętnia chrześcijan, którzy oddali życie za wiarę.

Medeli (łac. *Medelitanus*) to dawna stolica historycznej diecezji w Cesarstwie Rzymskim w prowincji Afryka Prokonsularna, która była sufraganią metropolii Kartagina. Współcześnie znajduje się w Tunezji. Ustanowiona została jako stolica tytularna w 1933 r.

Biskupami tytularnymi Medeli byli:

1. Joseph Lörks, administrator apostolski Centralnej Nowej Gwinei (Papua-Nowa Gwinea) [23 maja 1933 - 15 marca 1945];
2. Fulvio Tassaroli, emerytowany biskup Segni (Włochy) [11 listopada 1952 - 13 stycznia 1953];
3. Marino Bergonzini, biskup pomocniczy Modeny (Włochy) [12 lutego 1953 - 12 stycznia 1957];
4. Szczepan Sobalkowski, biskup pomocniczy kielecki (Polska) [3 czerwca 1957 - 12 lipca 1958];
5. Ugo Poletti, biskup pomocniczy Novary i arcybiskup Spoleto, późniejszy kardynał (Włochy) [21 lipca 1958 - 26 czerwca 1967];
6. Joseph Desmarais, emerytowany biskup Amos (Kanada) [31 października 1968 - 8 grudnia 1970];
7. Carlo Curis, nuncjusz apostolski [14 lipca 1971 - 29 września 2014];
8. Zbigniew Zieliński, biskup pomocniczy archidiecezji gdańskiej [23 września 2015].

d.A.

Obrazek pamiątkowy święceń biskupich

PAMIĄTKA ŚWIĘCEŃ BISKUPICH

Księdza Zbigniewa Zielińskiego

*Biskupa Pomocniczego
Archidiecezji Gdańskiej*

24 października 2015 roku
Bazylika Archikatedralna w Gdańsku-Oliwie

HOLY SEE PRESS OFFICE
OFICINA DE PRENSA DE LA SANTA SEDE

BUREAU DE PRESSE DU SAINT-SIÈGE
PRESSEAMT DES HEILIGEN STUHLs

BOLLETTINO

SALA STAMPA DELLA SANTA SEDE

RINUNCE E NOMINE, 26.09.2015

Nomina di Ausiliare Gdańsk (Polonia)

Il Santo Padre ha nominato Vescovo Ausiliare di Gdańsk (Polonia) il Rev.do Mons. Zbigniew Zieliński, attualmente Parroco della con-Cattedrale (B.V.M. Assunta) e Professore nel Seminario Maggiore, assegnandogli la sede titolare di Medeli.

Mons. Zbigniew Zieliński

Il Rev.do Mons. Zbigniew Zieliński è nato il 14 gennaio 1965 a Gdańsk.

Superati gli esami di maturità nella Scuola tecnica dei cantieri navali „Conradinum” di Gdańsk, nel 1987 ha ottenuto il titolo di meccanico. Nello stesso anno è stato ammesso al Seminario Maggiore di Gdańsk. Il 18 maggio 1991 ha ricevuto l'ordinazione sacerdotale per la medesima arcidiocesi.

Dal 1991 al 2000 è stato Vicario parrocchiale a Gdańsk (B.V.M. Addolorata) e nella Cattedrale a Gdańsk-Oliva (S. Trinità).

Negli anni 2000-2008 è stato Direttore del dipartimento per la pastorale della Curia e Responsabile per il pellegrinaggio del quadro di Gesù Misericordioso in tutte le parrocchie dell'arcidiocesi.

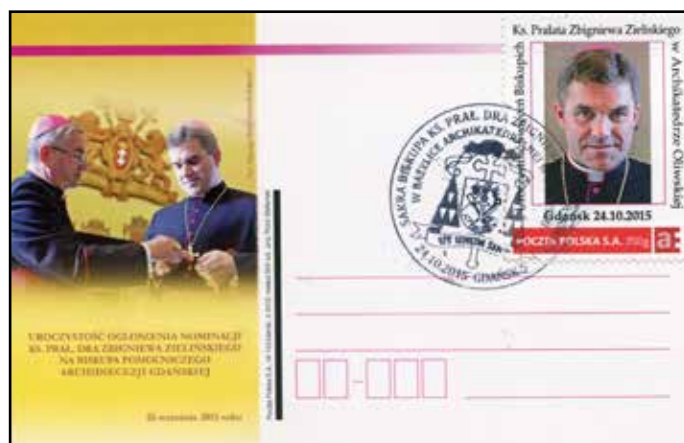
Nel 2004 ha ottenuto il Dottorato in Teologia Pastorale nell'Università Cardinale Stefan Wyszyński di Varsavia. Negli anni 2004-2006 è stato Docente di Sociologia della Religione nell'Università statale di Gdańsk.

Dal 2004 al 2007 è stato Parroco a Sopot nella parrocchia di San Michele e poi Parroco della Cattedrale a Gdańsk-Oliva (S. Trinità).

Attualmente è Parroco della con-Cattedrale, membro della Commissione per le visite canoniche nelle parrocchie, del Consiglio Presbiterale, del Collegio dei Consultori e Docente di Teologia Pastorale nel Seminario Maggiore. Inoltre è incaricato per la pastorale della Guardia Forestale e dell'Associazione Semper Fidelis.

Nel 2007 è stato annoverato tra i Cappellani di Sua Santità.

[01564-IT.01]

Zakrystia Archikatedry w Gdańsku Oliwie, 24 października 2015 roku. Ks. Andrzej Sowiński proboszcz Parafii św. Bartłomieja Apostoła w Mierzeszynie składa życzenia i pozdrowienia od siebie i od swoich Parafian nowo wyświęconemu Ks. Biskupowi dr. Zbigniewowi Zielińskiemu.

STRONA INTERNETOWA NASZEJ PARAFII: www.parafia.i3k.pl

**NUMER KONTA PARAFIALNEGO Parafia św. Bartłomieja Apostoła w Mierzeszynie
PL34833500030303243720000001 Kod BIC/SWIFT: GBWCPLPP
Bank Spółdzielczy w Pruszczu Gdańskim Oddział Trąbki Wielkie**

**U ŚW. BARTŁOMIEJA W MIERZESZYNIE – Gazeta Parafii św. Bartłomieja Apostoła w Mierzeszynie.
Redaktor naczelny: ks. Andrzej Sowiński, zastępca red. naczelnego: Irena Krzemińska, red. techniczny: Franciszek Sowiński.
Wydawca: Parafia św. Bartłomieja Apostoła, ul. Wolności 17, 83-041 MIERZESZYN, tel. fax: (0048) 58 682 81 78,
e-mail: mierzeszyn@diecezja.gda.pl Cena: dobrowolna ofiara, liczymy także na sponsorów gazety.**